

Hella Krauze-Cimmere
ATLIEK TIKAI PASKATĪTIES CITĀDĀK

Balkona durvis stāv vaļā. Vējš pūš istabā, pāri tepiķim neredzami staigā gaisma un ēnas, bet arī kaut kas vairāk. Lūk tur: eņģeļi. Viņi nāk un iet, viņi nes kaut ko iekšā un kaut ko ārā. Acīmredzot viņi dara to ik dienas, es to tikai nebiju ievērojusi. Tagad es viņus pēkšņi ieraudzīju, jo biju attiecīgi noskaņojusies savā dvēselē. Atliek tikai paskatīties citādāk, un viņus var ieraudzīt. Viņi staigā it kā pildot kādu uzdevumu un izskatās, ka viņi ir raduši to veikt, vienkārši tādēļ, ka tam jātop paveiktam. Mani viņi nemaz neievēro. Viņi nav pārāk lieli, nedz arī ļoti gaiši, viņiem nav spārnu, bet viņi ir no "viņpuses".

Ko tad viņi nes ārā no manas istabas? Vai tik tie nav manu domu un jūtu neredzami augļi? Ak Dievs, kā tik tur nav! Mēs taču caurām dienām kaut ko domājam un jūtam. Jau no rīta, lasot avīzi, kas tik mūs nesaviļņo, neuztrauc, nesagādā mums bažas (prieku parasti ir diezgan maz)! Tas viss izraisa garas domu ķēdes. Tad mēs paņemam rokā grāmatu, kurā gribējām tikai atrast kādu citātu, bet aizrāvāmies ar kāda notikuma aprakstu, ar valodu, jo tas, lūk, ir Šillers.

Cik daudz mēs dienas gaitā domājam, nemaz neapzinoties, ka domājam. Patiesībā mēs nepārtraukti kaut ko domājam, jūtam, gribam vai pat darām, piem., noskaidrojam pa telefonu domstarpības, nododam sveicienus, atbildam uz vēstulēm, interesējamies par kāda līdzcilvēka veselību un pat – visai svarīgs sākums – dažreiz arī uzklaušām, ko viņš mums atbild. Arvien domājam, jūtam un – runājam. Cauru dienu. Kas tik tur nesalasās!

Man rodas iespaids, ka eņģelis izlej kaut ko mazajā ūdens notekā. Diez cik daudz dzīvības substances viņš ir guvis no manu domu un jūtu augļiem, cik daudz pievienojis ētera āderēm, kas plūst cauri Visumam. Un atliekas? Kur viņš tās izgāž? Arī tās taču jāuzņem Visumam. Domu atkritumi, varbūt indīgi. Slikto jūtu smirdoņa.

Viņi nes to visu iekšā - ārā, iekšā – ārā. Cik daudz pūļu!

Dažreiz dažs no viņiem stāv ar tukšām plaukstām, nolaistām rokām, it kā pieslēģies durvju stenderei. Viņš nobāl un kļūst arvien bālāks, un sāk atkāpties, kamēr kļūst pavisam neredzams. Viņam sāp, viņš ir nelaimīgs.

Bet, lūk, tur ir kāds cits. Priecīgs viņš tur uzslīetās rokās trauku, un tā saturs ceļas gaisā līdzīgi vieglam dūmam.

It kā viņš gribētu teikt: beidzot kaut kas, kas var pacelties augšup!

Jā gan, tā tas ir – durvis vienmēr stāv vaļā.